

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)
SSN Tomasz Artymiuk (sprawozdawca)
SSN Jacek Błaszczyk

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **A. W.**

oskarżonej o czyn z art. 216 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 kwietnia 2024 r.,

skargi pełnomocnika oskarżycielki prywatnej

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 20 grudnia 2023 r., sygn. akt III Ka 459/23,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 20 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 771/21 i przekazującego sprawę

do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 539f k.p.k.

1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2. zarządza zwrot oskarżycielce prywatnej K. W. uiszczonej przez nią opłaty od skargi w kwocie 450,00 (czterysta pięćdziesiąt) zł.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 20 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 771/21, K. W. uznana została za winną tego, że w dniu 25 lutego 2021 około godz. 13.15 w Szkole Podstawowej Nr [...] w R. przy ul. S. woj. [...] znieważyla publicznie oskarżycielkę prywatną K. W. w jej obecności słowami uznanymi powszechnie za obelżywe”, tj. popełnienie przestępstwa określonego w art. 216 § 1 k.k., za co wymierzono jej karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł oraz orzeczono na rzecz oskarżycielki prywatnej nawiązkę w kwocie 500 zł.

Wyrok ten zaskarżony został przez oskarżoną, która w wywiedzionej apelacji podniosła zarzuty obrazy prawa procesowego (art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie jej od zarzucanego czynu, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Po rozpoznaniu wskazanego wyżej środka odwoławczego, Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 20 grudnia 2023 r., sygn. akt III Ka 459/23, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Skargę od wyroku Sądu drugiej instancji wniósł pełnomocnik oskarżycielki prywatnej zarzucając temu orzeczeniu naruszenie przepisów postępowania, tj. „(...) art. 437 § 2 k.p.k. *in fine* poprzez uchylenie przez Sąd odwoławczy wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 20 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 771/21 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sytuacji, gdy na gruncie omawianej sprawy nie występuje konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości (...)”. W konkluzji autor skargi wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

W pisemnej odpowiedzi na skargę obrońca oskarżonej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona w niniejszej sprawie skarga pełnomocnika oskarżycielki prywatnej okazała się o tyle skuteczna, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego nią wyroku Sądu drugiej instancji. Powodem wydanego przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięcie nie było wszak podzielenie sformułowanego w skardze zarzutu, lecz stwierdzenie z urzędu – w postępowaniu przez Sąd Okręgowym – uchybienia mającego postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Takie postąpienie, a więc orzeczenie poza granicami skargi i podniesionymi zarzutami było możliwe w oparciu o przepis art. 536 k.p.k. stosowany odpowiednio na podstawie art. 539f k.p.k. Co więcej, wystąpienie w orzeczeniu Sądu odwoławczego uchybienia określonego w art. 439 §1 k.p.k. jest jedną z przesłanek skuteczności tego środka zaskarżenia – art. 539a § 3 *in fine* k.p.k.

Po tych uwagach wstępnych wskazać należy okoliczności, które legły u podstaw wydanego przez Sąd Najwyższy wyroku kasatoryjnego.

Analiza akt niniejszej sprawy w powiązaniu z dokumentacją uzyskaną z Krajowej Rady Sądownictwa, zawartą w aktach osobowych SSO I. S. , a także pozyskaną przez Sąd Najwyższy z publicznej domeny Sejmu RP: <https://www.sejm.gov.pl/sejm9.nsf/page.xsp/krs>, wskazuje, co następuje.

Pani I. S. powołana została na urząd sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Katowicach postanowienie Prezydenta RP z dnia 1 lutego 2007 r. i orzekała następnie w Sądzie Rejonowym Katowice-Zachód w Katowicach. Wielokrotnie podejmowała starania o przeniesienie jej do Sądu Rejonowego w Rzeszowie lub innego sądu rejonowego w okręgu Sądu Okręgowego w Rzeszowie, które każdorazowo okazywały się nieskuteczne – brak etatów (k. 28 i 35, k. 96 i 105, k. 112 i 121, k. 153-155, k. 173-177 akt osobowych).

W dniu 16 czerwca 2014 r. wyżej wymieniona ukończyła studia podyplomowe na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w K. z zakresu Prawa Unii Europejskiej.

W 2018 r. sędzia I. S. (jako sędzia Sądu Rejonowego K.) podpisała listę poparcia dla kandydatury sędziego J. D. na członka Krajowej Rady Sądownictwa, wybranego następnie na tego członka uchwałą Sejmu RP z dnia 6 marca 2018 r. (M. P. z 2018 r., poz. [...]) – zob. wskazana wyżej strona Internetowa Sejmu RP (k. 51 i 52 akt SN).

Wkrótce potem sędzia ta zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R. ogłoszone w M. P. z 2018 r., poz.[...] (k. 186 akt osobowych) – brak w katach osobowych informacji o rozstrzygnięciu tego postępowania konkursowego.

Pismem z dnia 13 lipca 2020 r. ówczesny Prezes Sądu Okręgowego w R. R. P. wystąpił do Ministra Sprawiedliwości z wnioskiem o delegowanie sędziego I. S. do pełnienia obowiązków orzeczniczych w Sądzie Okręgowym w R. (k. 364-374 akt osobowych).

Decyzją Ministra Sprawiedliwości (podpisaną przez Podsekretarza Stanu A. D.) z dnia 6 sierpnia 2020 r. (DKO-I.[...]) SSR I. S. delegowana została do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w R. od dnia 1 września 2020 r. na czas nieokreślony (k. 384 akt osobowych).

Postanowieniem Kolegium Sądu Okręgowego w R. z dnia 28 sierpnia 2020 r. (w składzie Prezes SO w R. R. P., Prezes SR w D. W. K., Prezes SR w L. D. R., Prezes SR w Ł. B. F., Wiceprezes SR w R. T. B.) stosunkiem 5 głosów „za” (0 głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”) zwolniono sędziego I. S., na jej wniosek, od rozpoznania przez nią spraw w Wydziale III Karnym Sądu rejonowego w K., w których nie doszło do otwarcia przewodu sądowego (k. 388 akt osobowych), pomimo sprzeciwu Prezesa Sądu Rejonowego w K. (. K. 390-399 akt osobowych).

W grudniu 2020 r. sędzia I. S. po raz kolejny zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R. ogłoszone w M. P. z 2020 r., poz. 269.

W opinii sporządzonej na potrzeby przeprowadzenia tego postępowania SSO w R. G. A. stwierdziła, że kandydatka spełnia wymogi formalne i merytoryczne do przedstawienia jej kandydatury na stanowisko sędziego sądu okręgowego (akta SN – k. 46 *verte*).

Kontrkandydatem w postępowaniu konkursowym dla sędziego I. S. był sędzia Sądu Rejonowego w D. G. B.

Kolegium Sądu Okręgowego w Rzeszowie jednogłośnie poparło kandydaturę SSR I. S. (4 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”), podczas gdy jej konkurent nie otrzymał głosów „za”, przy 3 głosach „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”. Podobny wynik głosowania uzyskali kandydaci w wyniku obrad

zespołu KRS (Pani I. S.: 3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”, Pan G. B., 1 głos „za”, 0 głosów „przeciw” i 2 głosy „wstrzymujące się”).

Na posiedzeniu plenarnym Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 23 czerwca 2021 r. na sędziego G. B. oddano 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” i 14 głosów „wstrzymujących się”, natomiast za kandydaturą sędziego I. S. wypowiedziało się 16 członków KRS, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”. W głosowaniu tym brał udział jako członek KRS sędzia J. D. (materiały nadesłane przez Krajową Radę Sądownictwa i dołączone do akt niniejszej sprawy).

Uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 23 czerwca 2021 r. przedstawiono Prezydentowi RP wniosek o powołanie Pani I. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R., natomiast nie przedstawiono wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na wskazanym wyżej stanowisku Pana G. B. (k. 45-48 akt SN).

W 2022 r. Pani I. S. – wówczas nadal sędzia Sądu Rejonowego w K. – podpisała listą poparcia dla R. P., sędziego Sądu Rejonowego w J. (delegowany z dniem 1 lutego 2018 r., na podstawie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...], pełniącego w tym czasie funkcję prezesa Sądu Okręgowego w R., na czas pełnienia tej funkcji [zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2021 r., IV KK 70/21, OSMK 2021, z. 8, poz. 32]), co do którego w przestrzeni medialnej wskazane zostały okoliczności jego udziału w tzw. aferze hejterskiej (strona Internetowa Rzeczypospolita z dnia 10 stycznia 2023 r. – k. 55-56 akt SN), na członka Krajowej Rady Sądownictwa w związku z rozpoczęciem procedury zgłaszania kandydatów na członków KRS wybieranych spośród sędziów obwieszczonej przez Marszałka Sejmu RP w dniu 2 grudnia 2021 r. (M. P. z 2021 r., poz. 1127).

Postanowieniem Prezydent RP z dnia 7 lutego 2023 r. nr 1130.2.2023, Pani I. S. powołana została na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w R. (k. 467 i 499 akt osobowych), odbierając nominację w dniu 2 marca 2023 r. (k. 468 akt osobowych).

W dniu 5 kwietnia 2023 r. Prezes Sądu Okręgowego w R. W.K. powierzył sędziemu I. S. czasowe pełnienie obowiązków Przewodniczącego II Wydziału Karnego (k. 501 akt osobowych).

W świetle powołanej wyżej dokumentacji bezspornym jest, że sędzia I. S. powołana została do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R. na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. [...]) – dalej w tekście ustawa o KRS z 2017 r.).

Zgodnie z pkt. 2 uchwały składu połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd w sądzie powszechnym lub wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy o KRS z 2017 r., jeżeli wadliwość procesu powołania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (KPP) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC).

Sąd Najwyższy w tym składzie podtrzymuje wielokrotnie wyrażany w orzecznictwie pogląd o zachowaniu mocy obowiązującej wskazanej wyżej uchwały (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21 [OSNK 2021, z. 10, poz. 41], uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 [OSNK 2022, z. 6, poz. 22], uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22 [OSNPIUS 2022, nr 10, poz. 95], postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2023 r., II KB 10/22 [OSNK 2023, z. 5-6, poz. 28], z dnia 13 kwietnia 2023 r., III CB 6/23 i z dnia 19 października 2023 r., I ZB 52/22).

Oczywiste jest także, że w świetle powołanych wyżej orzeczeń Sądu Najwyższego, ale także rozstrzygnięć organów międzynarodowych (zob. wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka [ETPCz]: z dnia 22 lipca 2021 r., w sprawie Reczowicz przeciwko Polsce [skarga nr 43447/19]; z dnia 8 listopada 2021 r., Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce [skargi nr 49868/19 i 57511/19]; z dnia 3 lutego 2022 r., Advance Pharma sp. z o.o. przeciwko Polsce [skarga nr 1469/20]; z

dnia 15 marca 2022 r. [Wielka Izba], Grzęda przeciwko Polsce [skarga 43572/18]; z dnia 23 listopada 2023 r., Wałęsa przeciwko Polsce [skarga nr 50849/21]; wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej [TSUE] z dnia 15 lipca 2021 r., C-791/19, Komisja Europejska przeciwko Polsce), Krajowa Rada Sądownictwa nie jest organem niezależnym od władzy ustawodawczej i wykonawczej.

Uwzględniając uwagi poczynione w powołanych wyżej orzeczeniach, w szczególności ETPCz, w tym kryteria oceny spełnienia *in concreto* przez sąd gwarancji przewidzianych w art. 6 ust. 1 EKPC, a więc bezstronności i niezawisłości oraz wskazane na wstępie uwarunkowania ustrojowe w postaci roli w procesie nominacji sędziowskich wadliwie powołanej i obsadzonej KRS, w istocie, *a priori*, odpowiedzieć można, że dwa pierwsze kryteria testu wyrażonego m.in. w wyroku Wielkiej Izby ETPCz z dnia 1 grudnia 2020 r. (skarga nr 26374), w sprawie *Guðmundur Andri Ástráðsson* przeciwko Islandii, mające bezpośrednie zastosowania również w tym wypadku, zawsze wypadać będą dla nominata negatywnie. Doszło bowiem do naruszenia prawa krajowego – Konstytucji RP – poprzez złożenie wniosku o powołanie sędziego przez organ ukształtowany odmiennie niż wynika to z jej art. 187 i który – poprzez „zbliżenie” do władz politycznych – nie spełnia swej ustrojowej roli „stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów” (art. 186 ust.1). „Naruszenie prawa krajowego” tej rangi zawsze musi być oceniane jako „dostatecznie poważne”.

Tylko zatem sięgnięcie po trzeci punkt przedstawionego wyżej testu pozwala na ustalenie, że konkretny sędzia, który uzyskał nominację w opisywanych warunkach, nie jest stronnicy, w sytuacji, gdy obalone zostało domniemanie jego bezstronności, które było regułą przed 2018 r. (obecnie zatem konieczny jest dowód pozytywny bezstronności, gdy uprzednio trzeba było wykazać sytuację przeciwną – brak bezstronności) – zob. powołana już wcześniej uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2023 r., III KK 60/23.

Nie ulega przy tym wątpliwości, a to wobec okoliczności wynikających z powołanej wyżej dokumentacji, że kariera zawodowa sędziego I. S. od roku 2018 była w sposób bezpośredni związana z udzielanym przez nią poparciem dla kandydatów do Krajowej Rady Sądownictwa, nie spełniającej w świetle orzeczeń

Sądu Najwyższego oraz organów międzynarodowych, standardu organu niezależnego od władzy ustawodawczej i wykonawczej. W 2018 r. było to poparcie dla kandydatury sędziego J. D., który w 2021 r. w toku posiedzenia nad kandydaturą wyżej wymienionej w postępowaniu związanym z wolnym etatem w Sądzie Okręgowym w Rzeszowie wziął udział w głosowaniu, popierając przedstawienie SSR I. S. Prezydentowi RP do powołania na urząd sędziego tego Sądu. Już chociażby z tego powodu transparentność postępowania konkursowego, w którym uczestniczyła wymieniona sędzia budzi uzasadnione wątpliwości.

Potwierdzeniem zaangażowania Pani I. S. w destrukcyjne dla porządku prawnego w Polsce działania ówczesnej opcji politycznej było też – w okresie pomiędzy uchwałą KRS o przedstawieniu wniosku o jej powołanie na urząd sędziego w Sądzie Okręgowym w R. (23 czerwca 2021 r.) a wręczeniem nominacji (2 marca 2023 r.) – udzielenie poparcia kolejnemu kandydatowi na następną kadencję niekonstytucyjnego KRS – sędziemu R. P. Uczyniła więc to sędzia I. S. mając bez wątpienia świadomość – a to wobec wielu rozstrzygnięć Sądu Najwyższego (przykładowo powołana wcześniej uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20), czy też międzynarodowych Trybunałów (zob. wyroku ETPCz i TSUE wskazane już w tym uzasadnieniu), jak destrukcyjne dla polskiego wymiaru sprawiedliwości są „reformy” wprowadzane w tym czasie w życie. Nie powstrzymało jej przed akceptacją tych działań (podpisanie listy poparcia) również funkcjonujące w przestrzeni medialnej zaangażowanie sędziego R. P. w tzw. aferze hejterskiej, czy też rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego kwestionujące sposób jego delegacji do Sądu Apelacyjnego w [...] (był wówczas jeszcze sędzią Sądu Rejonowego), na czas pełnionej przez niego w tym czasie funkcji prezesa Sądu Okręgowego.

Trudno przypuszczać, że sędzia I. S. , z uwagi na swoje doświadczenie i staż orzeczniczy, czy też chociażby ukończenie studiów podyplomowych z Prawa Unii Europejskiej, nie uświadamiała sobie znaczenia własnych działań wpisujących się w politykę ówczesnej władzy wykonawczej (Ministra Sprawiedliwości).

Wskazane zachowanie tej sędziny świadczy nie tylko o pełnym poparciu – formalnej i personalnej akceptacji – przeprowadzonych od 2017 r. niekonstytucyjnych zmian w sądownictwie, których myślą przewodnią było

ograniczenie niezależności sądów i pełne ich podporządkowanie władzy wykonawczej. Działanie takie, w konkretnych okolicznościach związanych z osobą SSO I. S. , uprawnia do konkluzji, że sąd w składzie z jej udziałem nie spełnia standardów niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 KPP i art. 6 ust. 1 EKPC, skutkując wystąpieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Nie podważa takiej konkluzji również charakter niniejszej sprawy, w której Sąd Najwyższy rozpatrywał skargę wniesioną na niekorzyść oskarżonej przez pełnomocnika pokrzywdzonej, mającej w tym postępowaniu status oskarżycielki prywatnej.

Po pierwsze uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie należy do tego katalogu bezwzględnych przyczyn odwoławczych, których uwzględnienie (jedynie z tego powodu) może nastąpić tylko na korzyść oskarżonego (art. 439 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 – 11 k.p.k.).

Po drugie, jak trafnie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, prawo do rzetelnego procesu przysługuje nie tylko oskarżonemu, lecz również pokrzywdzonemu – ofierze przestępstwa (zob. postanowienie z dnia 11 stycznia 2024 r., I KK 447/23 [KRI 339]). Sąd Najwyższy w powołanej sprawie dostrzegł, że *verba legis* art. 6 ust. 1 EKPC w sprawie karnej gwarantuje prawo do sądu bezstronnego, niezależnego i ustanowionego ustawą oskarżonemu, a nie pokrzywdzonemu. Jak jednak wywiódł dalej, z utrwalonego orzecznictwa ETPCz wynika, że jeżeli przedmiotem postępowania karnego jest także dochodzenie roszczeń o charakterze cywilnym przez pokrzywdzonego, to może on powoływać się na gwarancje art. 6 ust. 1 EKPC przewidziane w tym przepisie dla spraw cywilnych (zob. wyroki ETPCz: z dnia 12 lutego 2004 r., skarga nr 47287/99, Perez przeciwko Francji; z dnia 21 września 2004 r., skarga nr 10675/02, Kuśmierk przeciwko Polsce; z dnia 20 marca 2009 r., skarga nr 12686/03, Gorou przeciwko Grecji; tak też: M. Wąsek – Wiaderek, Prawo pokrzywdzonego do rzetelnego procesu. Międzynarodowe akty prawne jako źródło praw pokrzywdzonych i świadków w procesie karnym [w:] P. Hofmański [red.], System Prawa Karnego Procesowego. Zagadnienia ogólne, Warszawa 2013, Tom I, cz. 2, s. 82 i n.). Powyższe ma bezpośrednie przełożenie na niniejszą sprawę, w której Sąd pierwszej instancji

zasądził – na podstawie art. 46 § 2 k.p.k. – od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonej Kingi Wróblewskiej kwotę 500 zł tytułem nawiązki. Co więcej, z uwagi na charakter niniejszej sprawy – zniesławienie – możliwość stosowania standardu z art. 6 ust. 1 EKPC przewidzianego dla spraw cywilnych, przyjmowana jest w orzecznictwie ETPCz również przez pryzmat ochrony dóbr osobistych (zob. powołany już wyżej wyrok ETPCz z dnia 21 września 2004 r., Kuśmerek przeciwko Polsce).

Reasumując, ponieważ wyrok Sądu odwoławczego dotknięty był przewidzianym w art. 539a § 3 k.p.k. uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., konieczne było jego uchylenie i przekazanie Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Procedując powtórnie Sąd ten podejmie czynności pozwalające uniknąć podobnego uchybienia, a więc rozpozna sprawę w składzie gwarantującym zapewnienie standardu uregulowanego w art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Wydane przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięcie kasatoryjne związane z rozpoznaniem skargi pełnomocnika oskarżycielki prywatnej implikowało też zwrot K. W. uiszczonej przez nią opłaty od skargi.

[J.J.]

[ms]

Tomasz Artymiuk

Piotr Mirek

Jacek Błaszczuk

